

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2020. október 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **í t é l e t:**

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a *Kecskeméti Törvényszék* 2019. május 31. napján kihirdetett *3.B.150/2017/79.* számú ítéletének I. rendű vádlottra vonatkozó részét

*megváltoztatja:*

A pénzmellékbüntetést *100 (egyszáz) napi tétel pénzbüntetésként tekinti kiszabottnak.* Az egy napi tétel összegét *10.000.- (tízezer) forintban állapítja meg.* Az így kiszabott *1.000.000.- (egymillió) forint* pénzbüntetést meg nem fizetése esetén akként kell szabadságvesztésre átváltoztatni, hogy 1 (egy) napi tétel helyébe 1 (egy) napi szabadságvesztés lép.

Egyebekben az elsőfokú ítélet I. rendű vádlottra vonatkozó részét *helybenhagyja* azzal, hogy a I. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekmények megnevezése helyesen:

folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés 1. fordulat, (4) bekezdés],

5 rendbeli - három esetben felbujtóként - folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §) és

folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntette [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont].

I. rendű vádlottat *börtönbüntetésre ítéltnek tekinti.*

A feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezésből a kettő hónap kitöltésére vonatkozó utalást *mellőzi.*

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s**

- [1] Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény (rég. Btk.) 310. § (1) és (4) bekezdése], 5 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény (rég. Btk.) 276. §] részben mint felbujtó, és folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében [1978. évi IV. törvény (rég. Btk.) 289. § (1) bekezdés a) és b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] és halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre, 2 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 1.000.000.-Ft pénzmellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát

börtönben állapította meg, annak végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén I. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásának a szabadságvesztés legalább háromnegyed részének, de legkevesebb két hónapnak a kitöltését követően van helye. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról akként, hogy 10.000.-Ft-onként 1-1 napi szabadságvesztést kell ezesetben számítani. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén annak végrehajtási fokozata a pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésre is irányadó. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről is.

- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete II. r., III. r., IV. r., V. r. vádlottak vonatkozásában elsőfokon jogerőre emelkedett.
- [3] A törvényszék ítélete ellen I. r. vádlott vonatkozásában ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre. Így az ügyészség I. r. vádlott terhére végrehajtandó szabadságvesztés büntetés érdekében jelentett be fellebbezést, I. r. vádlott enyhítés érdekében, míg védője valamennyi szankció tekintetében a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.
- [4] Az ügyészség fellebbezésének indokolásában az I. r. vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabására tett indítványt.
- [5] A fellebbviteli főügyészség a Bf.234/2019/3. számú átiratában az ügyészség által bejelentett fellebbezést a közügyektől eltiltás kiszabására irányuló részében nem tartotta fenn arra hivatkozással, hogy az a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 584. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés törvénybe ütköző kiterjesztésének minősül. A védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Észrevételezte, hogy az adócsalás büntette vonatkozásában az elsőfokú bíróság elmulasztotta az elkövetési magatartásra utaló fordulat megjelölését, továbbá azt is, hogy az adócsalás büntette és a számvitel rendjének megsértése büntette esetén egyaránt tévesen jutott a törvényszék arra az álláspontra, hogy I. r. vádlott ezen bűncselekményeket tettesként valósította meg, figyelemmel arra, hogy az I. r. vádlott nem volt a cég ügyvezetője. Indítványozta, hogy az ítélet tábla a jogi indokolás körében állapítsa meg, hogy I. r. vádlott a folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettét és a folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntettét, mint közvetett tettes követte el. Indítványozta továbbá a jogi indokolás kiegészítését az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) rendelkezéseivel.
- [6] Észrevételezte továbbá, hogy bár az elsőfokú bíróság helyes okfejtés alapján jutott arra a következtetésre, hogy I. r. vádlott esetében az elkövetéskor hatályos büntető törvény alkalmazása szükséges, azonban tévesen állapította meg, hogy az melyik időpontnak megfelelő jogszabályállapot, hiszen az utolsó részcselekmény elkövetésének időpontjában a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény már nem ismerte a pénzmellékbüntetés fogalmát, így az I. r. vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabásának lett volna helye.
- [7] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint további súlyosító körülményként értékelendő az adócsalás üzletszerű elkövetése, I. r. vádlott vezető szerepe, illetve az, hogy a cselekmény hosszú időn keresztül került elkövetésre. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a halmazat helyett a többszörös halmazatot vegye súlyosító körülményként figyelembe, és további enyhítő körülményként értékelje azt, hogy I. r. vádlott hosszú ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság aránytalanul enyhe büntetést szabott ki I. r. vádlottal szemben. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására tett indítványt akként, hogy az ítélet tábla I. r. vádlott tekintetében mellőzze a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését, a pénzmellékbüntetést pénzbüntetésként kiszabottnak tekintse és állapítsa meg, hogy az I. r. vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra, egyebekben pedig a törvényszék ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában hagyja helyben.
- [8] A fellebbviteli főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen az írásbeli indítványát módosította, tekintettel arra, hogy a megváltozott ügyészségi álláspont szerint az ügyészség

időközben közügyektől eltiltást is célzó fellebbezése nem a Be. 584. § (3) bekezdése szerinti tilalmazott kiterjesztése a fellebbezésnek. Erre figyelemmel az I. r. vádlott közügyektől eltiltását is indítványozta, egyebekben az átiratban írtakat fenntartotta.

- I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezését visszavonta, és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az I. r. vádlott tartós betegségére vonatkozóan igazolásokat csatolt.
- [10] I. r. vádlott a védője fellebbezésének visszavonásához hozzájárult. Előadta, hogy a terhére megállapított bűncselekmények elkövetését megbánta, továbbá nyilatkozott arra is, hogy szívbetegségben szenved, amire rendszeresen gyógyszer szed.
- [11] Mivel a fellebbezések kizárólag a I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés ellen irányultak, ezért korlátozott felülbírálatnak volt helye, s a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése és (9) bekezdése alapján az ítélet I. r. vádlottra vonatkozó részének csak a fellebbezésekkel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül. A korlátozott felülbírálat alapján azonban a Be. 590. § (5) bekezdésének a), b), c) és d) pontjaira figyelemmel a felülbírálat kiterjedt az elsőfokú bírósági eljárásra abban a körben, hogy történt-e olyan eljárási szabálysértés, amelyre figyelemmel a Be. 607. § (1) bekezdése, valamint a Be. 608.§ (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni. Vizsgálta az ítélőtábla a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést a Be. 606. § (3) bekezdése alapján abból a szempontból, hogy helye lehet- I. r. vádlott felmentésének, avagy az eljárás megszüntetésének, valamint felülbírálta az I. r. vádlottat érintően a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket.
- [12] A másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség azon módosított álláspontját, amely szerint az ügyészségnek az immáron közügyektől eltiltás kiszabását is célzó fellebbezése nem a Be. 584. § (3) bekezdése szerinti tilalmazott kiterjesztése a fellebbezésnek. A büntetés ugyanis az elkövetővel szemben a bűncselekmény elkövetése miatt alkalmazott joghátrány, s mint ilyen, összességében vizsgálendő. Abban az esetben tehát, amennyiben a terhelt terhére fellebbezés került bejelentésre, úgy a bejelentett fellebbezés megteremti a lehetőségét akár a kiszabott vagy alkalmazott intézkedés nemének, mértékének vagy tartalmának a megváltoztatására, akár olyan büntetés vagy intézkedés alkalmazásának is, amelyet az elsőfokú bíróság elmulasztott kiszabni, avagy alkalmazni.
- [13] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne, eljárását az eljárási szabályok megtartása mellett folytatta le. Így az eljárási szabályok megtartásával fogadta el I. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát.
- [14] A beismerő nyilatkozat és az ügyiratok tartalma alapján a vádirati tényállással azonos ítéleti tényállást állapított meg.
- [15] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek I. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét azzal egészítette ki, hogy az I. r. vádlott szívbetegségben szenved, amire gyógyszer szed (másodfokú Bf.II.495/2019/10. számú jegyzőkönyv 2. oldal).
- [16] Az ítélőtábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján csupán annyiban helyesbítette a törvényszék által - a vádirattal azonosan - megállapított tényállást, hogy az ítélet 33. oldalán található táblázatban a 2011. évben okozott adóbevétel csökkenés összege helyesen: 44.728.864.-Ft, míg az összesen okozott adóbevétel kiesés összege a táblázatban és a 33. oldal 4. bekezdésében: 62.767.730.-Ft.
- [17] Ezen helyesbítés azért volt szükséges, mert mind a vádirat, mind az azzal azonos tényállás számítási hiba folytán a részösszegek pontatlan összegzésével határozta meg a 2011. évi és az összes adóbevétel kiesés összegét.
- [18] A másodfokú bíróság az ítélet 34. oldalának 3. bekezdésében feltüntetett jogszabályi hivatkozásokat, valamint a 35. oldal táblázat alatti bekezdését a jogi indokolásba utalta.
- [19] Az elsőfokú bíróság a megállapított - a vádirati tényállással megegyező - tényállásból okszerűen következtetett I. r. vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményeket is túlnyomórészt a

törvénynek megfelelően minősítette.

- [20] Osztotta az ítéletábra a fellebbviteli főügyésznek azon álláspontját, amely szerint az adócsalás büntette vonatkozásában a törvényszék a Kúria 61. számú BK véleményének 3. a) pontjában foglaltak ellenére elmulasztotta az elkövetési magatartásra utaló fordulatra való hivatkozást.
- [21] Helytálló volt a fellebbviteli főügyésznek az az észrevétele is, amely szerint a törvényszék mind az adócsalás büntette, mind a számvitel rendje megsértésének büntette vonatkozásában tévesen határozta meg I. r. vádlott esetében az elkövetői alakzatot tettesként. Az irányadó tényállás szerint I. r. vádlott nem volt a cég. Az adócsalás büntettét csak az a személy követheti el, akit jogi kötelezettség terhel az adónyilatkozat megtételével kapcsolatban, azaz a vállalkozás ügyvezetője, míg a számvitel rendje megsértésének büntettét úgyszintén az követheti el, akit a könyvelés és a beszámolók elkészítése, elkészíttetése kötelezettségként terhel, azaz az adott adóalany, illetőleg gazdasági társaság vagy vállalkozás ügyvezetője. Mivel az irányadó tényállás szerint I. r. vádlott mind az adócsalás büntettét, mind a számvitel rendje megsértésének büntettét a cég ügyvezetőjének tévedésbe ejtésével követte el, a bűncselekményeket mint az 1978. évi IV. törvény 20. § (2) bekezdése szerinti közvetett tettes valósította meg.
- [22] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében sem felelt meg a bűncselekmény megnevezése a Kúria 61. számú BK véleményében foglaltaknak, hiszen a többrendbeli bűncselekmény esetén az elsőfokú bíróságnak arra kellett volna utalnia az ítélet rendelkező részében, hogy hány esetben követte el I. r. vádlott felbujtóként a magánokirat-hamisítás vétségét. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú ítélet a 49. oldal utolsó és utolsó előtti bekezdésében a magánokirat-hamisítás tekintetében a váddal egyezően a tényállás I/a., I/b. és I/c. pontjai esetében minősítette az I. r. vádlott terhére megállapított magánokirat-hamisítás vétségét felbujtóként elkövetettnek, így bár a magánokirat-hamisítás vétségének rendbelisége az irányadó tényállással nem egyeztethető össze, az a vádirati minősítéssel megegyező. A törvényszék álláspontja ezzel kapcsolatban nem követhető, hiszen a jogi indokolás nem tér ki arra, hogy a tényállás I/e. és I/f. pontjával kapcsolatban a törvényszék miért nem állapította meg I. r. vádlott bűnösségét a magánokirat-hamisítás vétségében is. Mivel a Be. 606. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróságnak csak abban az esetben van törvényes lehetősége a váddal azonos minősítés megváltoztatására, amennyiben az I. r. vádlott felmentését, avagy az eljárás megszüntetését eredményezné, az ítéletábra csupán ennek megállapítására szorítkozott.
- [23] Egyebekben az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően minősítette az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekményeket.
- [24] Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyésznek azon észrevételét is, amely szerint a jogi indokolás kiegészítésre szorul. Az elsőfokú bíróság ugyanis elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy a 2018. január 1. napjától hatályos, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény fenntartja-e a korábbi büntetőjogi védelmet. A Kúria 1/1999. BJE határozata szerint ugyanis, ha a Btk. Különös Részeinek valamely rendelkezése úgynevezett keretdiszpozíció, és az annak keretét kitöltő jogszabályi rendelkezésekben a bűncselekmény elkövetése után olyan változás következik be, amely a kötelezettség megszüntetésével, vagy a tilalom feloldásával az addigi büntetőjogi védelmet megszünteti, e változás - a meghatározott időre szóló jogszabályok kivételével - az elbíráláskor hatályban lévő büntetőjogi szabályozás visszaható hatályú alkalmazását alapozza meg. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy az Art. 49. § (1)-(8) bekezdése, 58. § (1) és (2) bekezdése, 59. § (1) bekezdés e) pontja, 77. § (1) és (2) bekezdése alapján a büntetőjogi védelem továbbra is fennáll.
- [25] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy I. r. vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályos büntető törvény tartalmaz összességében enyhébb rendelkezéseket, azonban erre a bűncselekmény megnevezése során tévesen hivatkozott régi Btk.-ként történő utalással is, másrészt pedig az 1978. évi IV. törvénynek olyan időállapotát alkalmazta, amely alkalmazására nem volt törvényes lehetősége. A törvényszék által megállapított, irányadó tényállás szerint a legutolsó

elkövetési magatartás megvalósítására 2011. december 3. napján került sor, így az 1978. évi IV. törvény ezen időpontban hatályos rendelkezéseit kell mint elkövetéskori büntető törvényt alkalmazni.

- [26] A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság a törvényszék által értékelt bűnösségi körülményeket az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:
- [27] További enyhítő körülményként vette figyelembe I. r. vádlott vonatkozásában az igazolt tartós betegségét (Kúria 56. számú Bkv.II.12.), a 2/2017. (II. 10.) AB határozatra is tekintettel az időmúlást, illetve azt, hogy hosszú ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, valamint az adócsalás büntette vonatkozásában a minősítést megalapozó értékhatár alsó határához közeli vagyoni hátrányra történő elkövetést. Az ítélet tábla a halmazat helyett a többszörös halmazatot értékelte súlyosító körülményként, a felbujtói minőségét pedig helyesen 3 rb. magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében értékelte súlyosító körülményként. További súlyosító körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság az adócsalás vonatkozásában az üzletszerű elkövetést, illetve I. r. vádlott irányító, bűnbe sodró szerepét.
- [28] A I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények a halmazati büntetésre vonatkozó szabályokra tekintettel 2- től 12 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendőek, azaz a büntetés kiszabása során irányadó középérték 7 év.
- [29] A fentiek szerint kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel - különös tekintettel az I. r. vádlottnak fel nem róható igen nagymértékű időmúlásra - helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy I. r. vádlott esetében a büntetési célok végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabásával is elérhetők. Helyesen állapította meg a törvényszék azt is, hogy a szabadságvesztés mértékének meghatározása során elegendő a törvényi minimum alkalmazása, azonban I. r. vádlott esetében nem indokolt az úgynevezett enyhítő szakasz alkalmazása. Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés felfüggesztésének próbaidejét is arányosan állapította meg.
- [30] Ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, az elsőfokú bíróság a I. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyoni jellegű szankció tekintetében tévesen rendelkezett annak pénzmellékbüntetésként történő kiszabásáról, hiszen a cselekmény elkövetésének idején hatályos 1978. évi IV. törvény a pénzmellékbüntetés fogalmát már nem ismerte. Ugyanakkor az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bűncselekmény elkövetésének időpontjában hatályos 1978. évi IV. törvény 51. § (2) bekezdése alapján is törvényesen járt el, amikor vagyoni hátrányt alkalmazott I. r. vádlottal szemben, hiszen az 1978. évi IV. törvény a bűncselekmény elkövetésének időpontjában, azaz 2011. december 3. napján hatályos 51. § (2) bekezdése alapján akit határozott tartamú szabadságvesztésre ítélnék és megfelelő keresete, jövedelme, vagy vagyona van, ha a bűncselekményt haszonszerzés céljából követte el, pénzbüntetésre is kell ítélni.
- [31] Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság rendelkezése nem felelt meg az 1978. évi IV. törvény 51. § (1) bekezdésében foglalt azon előírásnak, amely szerint a pénzbüntetést úgy kell kiszabni, hogy figyelemmel a cselekménnyel elért, vagy elérni kívánt anyagi előnyre is, meg kell állapítani a pénzbüntetés napi tételeinek számát és az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaihoz és életviteléhez mérten az egy napi tételnek megfelelő összeget, ezért a másodfokú bíróság ezen rendelkezést pótolta. Bár rendelkezett az elsőfokú bíróság a meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásról is, azonban ezen rendelkezése nem felelt meg az 1978. évi IV. törvény 52. § (2) bekezdésének, amely szerint a meg nem fizetett pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztést úgy kell megállapítani, hogy egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép, így az ezzel kapcsolatos rendelkezést a másodfokú bíróság helyesbítette.
- [32] Ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség is utalt átiratában, az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságról való rendelkezés körében - a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamára figyelemmel - a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjával kapcsolatban szükségtelenül hivatkozott a legkevesebb két hónap kitöltésére, ezért a másodfokú bíróság azt

mellőzte.

- [33] Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy I. r. vádlott a terhére rótt bűncselekményeket részben mint a cég ügyvezetője követte el, így helyes volt a foglalkozástól eltiltás alkalmazása is, s annak tartama is arányosan került megállapításra.
- [34] Észlelte az ítélőtábla, hogy a törvényszék bár végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki I. r. vádlottal szemben, a 8/2015. (IV.17) AB határozatban foglaltak ellenére elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy az I. r. vádlott érdemes-e az 1978. évi IV. törvény 104. § (1) bekezdés szerinti előzetes mentesítésre. Ennek vizsgálatát a másodfokú bíróság pótolta és ezzel kapcsolatban azt állapította meg, hogy I. r. vádlott az általa megvalósított bűncselekmények jellegére, valamint a másokat bűnbe sodró szerepe miatt az előzetes mentesítésre nem érdemes.
- [35] Az elsőfokú bíróságnak I. r. vádlott vonatkozásában hozott egyéb rendelkezései a törvénynek megfelelőek voltak.
- [36] A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az enyhítés és a súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt alaptalannak ítélte, és a törvényszék ítéletének I. r. vádlottra vonatkozó részét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a bűncselekmények megnevezését pontosította.
- [37] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság nem az 1978. évi IV. törvény 45. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint járt el, amely kimondja, hogy ha a bíróság szabadságvesztést alkalmaz fegyházat, börtönt, vagy fogházat szab ki, ezért az ítélőtábla I. r. vádlottat börtönbüntetésre ítélnék tekintette.
- [38] A már hivatkozottak szerint a másodfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezés köréből mellőzte a legkevesebb két hónap kitöltésére történő utalást.
- [39] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapul.

Szeged, 2020. október 29.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.  
előadó bíró

. Hegedűs István s.k.  
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.495/2019/10. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.150/2017/79. számú ítéletének I. r. vádlottra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős.

Szeged, 2020. október 29.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő